

KRIMI DEKAMERON 2

ANEB LECHTIVÉ PŘÍPADY
Z DOBY NORMALIZACE,
KTERÉ SE NIKDY
NEDOSTALY
PŘED SOUD

JAN KUČERA

Jan KUČERA

KRIMI DEKAMERON 2

aneb

**lechtivé případy z doby normalizace,
které se nikdy nedostaly před soud**

COPYRIGHT

Autor: Jan Kučera
Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou
2016

ISBN:
978-80-7512-722-8 (ePub)
978-80-7512-723-5 (mobipocket)
978-80-7512-724-2 (pdf)

KRIMI DEKAMERON 2..... 2

COPYRIGHT.....	3
MOTTO:	5
ÚVOD	6
1/ MOJE PRVNÍ MRTVOLA	8
2/ ŠKOLA SMYKU	12
3/ MŮŽE MANŽEL ZNÁSILNIT MANŽELKU?	17
4/ ANDĚL, NEBO ĎÁBEL?	24
5/ MŮŽETE CÍTIT SMRT?	28
6/ ZPOVĚĎ SEXUÁLNÍ OTROKYNĚ	32
7/ VRAŽDA PŘÍSLUŠNÍKA VB – ČTRNÁCT DNÍ BEZ VOLNA.....	40
8/ PLAČÍCÍ JANIČKA	42
9/ VYDÍRÁNÍ, ANEBÓ VÝPOMOC MANŽELOVI?	46
10/ PÁLENÍ ČARODĚJNIC-NEJŽÁDANĚJŠÍ SLUŽBA ROKU	51
11/ POSLUŠNÁ MANŽELKA	54
12/ PANE VEDOUCÍ, CO BYCH PRO VÁS NEUDĚLALA	57
13/ POMNÍČEK	61
14/ ZTRÁTA PANENSTVÍ, NEBO ZNÁSILNĚNÍ?	66
15/ DĚVČATA ZE SLEPIČÍ FARMY	72
16/ POPRVÉ A NAPOSLEDY JSEM „VZAL ÚPLATEK“	79
17/ JAK JSEM VE SPORTCE VYHRÁL PRVNÍ	84
18/ KONEČNĚ NĚKDO JINÝ	87
19/ EROTICKÝ SEN, NEBO SKUTEČNOST?	92
20/ NEJTŘAPNĚJŠÍ OKAMŽIK MÉ POLICEJNÍ PRAXE	97
21/ RADĚJI ZPĚT DO „DĚCÁKU“, NEŽLI SI HRÁT NA „MANŽELKU“	103
DOSLOV.....	114
UPOUTÁVKA	115

MOTTO:

Sdílíte-li s milovaným člověkem okamžiky krásy, klidu, pohody a štěstí, máte všeho dvojnásob, pokud toto vše prožíváte jen sami, máte ze všeho jen polovinu.

Jan Kučera

ÚVOD

Děkuji všem čtenářům, které zaujal můj „Krimi DEKAMERON.“ Vaše odezva na moje vzpomínání mne moc potěšila. Deset let, během kterých jsem získával první policejní zkušenosti, byla dlouhá doba, a tak mne další vzpomínky znovu přivedly k počítači, abych ve svém vyprávění pokračoval a napsal druhý díl.

Tak jako v první knize se znovu jedná o samostatné příběhy, které kromě autora spojuje jen místo a doba, ve které se odehrávají. Znovu připomínám, že se příběhy odehrávají v první polovině normalizačních let mezi roky 1972-1982.

Pravdou je, že ty nejpikantnější případy z této „hromádky“ neodstíhaných případů jsem uvedl v prvním díle, ale i zde čtenář objeví neméně humorné i eroticky zbarvené případy, jen s tím rozdílem, že zde budou i takové, které jsou na zamyšlení pro rodiče i pro jejich děti, které překonávají svou pubertu, kterou jsme zažili všichni stejně a přitom každý jinak.

Nebyla to ze společenského hlediska jednoduchá doba, ale má generace v té době prožívala své mládí, nejkrásnější roky svého života, a proto se k této době vracím s radostí. Když vidím na Facebooku všechny ty „retro“ vzpomínky, jako jsou jídelní lístky restaurací z uvedené doby, krabičky cigaret, žvýkaček či bankovek, cítím, že se většina z nás ráda ve svých vzpomínkách vrací do doby, kdy jsme byli mladí, plní snů, přání a tužeb bez ohledu na to, jaký se psal rok.

Tak se všichni, vy pamětníci i vy, co tu dobu nepamatujete, vraťme o plus mínus čtyřicet let zpět v čase, kdy se banány daly koupit jen na prvomájovém průvodu, anebo pod pultem před Vánoce, kde hotovky v restauraci stály do deseti korun, ale maso v porci vážilo maximálně do 10 dkg a platy se pohybovaly

mezi jedním až dvěma tisíci. Do doby, kdy jsme stáli mnohahodinové fronty před Tuzexem na džíny a snili jsme ve frontě na šedivý pas o cestě k moři do tehdejší Jugoslávie.

V té době jsme neměli srovnání, ale žili jsme ty nejkrásnější roky svých životů, kterých jsme si tak málo vážili. Kolik mých přátel a kamarádů zbytečně zemřelo na silnicích, kolik jiných lidí zemřelo, protože jim lékaři neuměli pomoci. Ale taková byla doba se všemi svými klady i zápory.

Přeji hezký čtenářský zážitek.

1/ MOJE PRVNÍ MRTVOLA

Bylo mi jednadvacet let a moje uniforma byla ještě cítit novotou, když jsem dostal úkol střežit celou noc nalezenou mrtvolu, nežli ráno při denním světle přijede celá „mordparta“ s techniky a udělá pořádné ohledání místa nálezu.

Byly první sychravé podzimní dny. Začalo jemně pršet a do lesa, kde jsem měl celou noc stát, se pomalu vkrádala mlha. Byl jsem oblečený poměrně nalehko a na sobě jsem měl jen zelený služební „šusták“, který mne trochu chránil před deštěm, ale zima v něm byla neskutečná.

Rychle jsem zhodnotil situaci, a ještě když se okolo motali moji kolegové, tak jsem odběhl a za chvíli jsem přijel po polní cestě se svým zbrusu novým autem Škoda 100 a zastavil asi tři metry od nalezené mrtvoly. Už vidím čtenáře, jak zvedají obočí nad tím, že bych mohl zničit upotřebitelné stopy svým autem.

Ano, mají pravdu, pokud by se jednalo o čas, ale mrtvola zde ležela nejméně půl roku a zvěř s hmyzem na místě nenechaly víc než kostru a zbytky šatstva. Po inkriminované cestě se jezdilo celé léto na nedaleké koupaliště, a tak jsem si tento luxus mohl ve jménu zachování svého zdraví dovolit.

Po pravdě mě na tento nápad navedl můj velitel, když se tak trochu omlouval, že mi v lese nemůže nechat služební auto. Padla brzy tma, na podzim to tak bývá. Já jsem vzpomínal, kolik jsem viděl ve svém krátkém životě mrtvých.

Jako dvanáctiletý kluk jsem se vsadil o prázdninách a šel se podívat do márnice za kostelem na mrtvolu oběšeného, pak

samozřejmě povinná účast na pitvě v rámci výuky na policejní škole a jeden sražený vlakem a to bylo vše. Ty zbytky, které jsem hlídal já, mi ani jako skutečná mrtvola nepřipadaly, i když pohled na ně moc vášný nebyl.

Za chvíli jsem šel do kufru svého auta a přinesl si do auta deku. Pustil jsem potichu rádio a čekal jsem klidnou noc. To jsem se ale pěkně zmýlil. Asi za půl hodiny jsem uviděl první baterku. Vystoupil jsem z auta s velkým služebním reflektorem a těžkou baterií na popruhu, který jsem měl na rameni. No a skutečně, baterka se pořád přibližovala k místu nálezu mrtvoly.

Hlavou mi problesklo rčení o pachateli, který se vrací na místo činu, ale tuto myšlenku jsem hned zahnal jako nesmysl a místo toho jsem rozsvítil svůj reflektor, který úspěšně prorážel chuchvalce mlhy směrem k baterce, a zároveň jsem do ticha lesa křikl: „Stát, ruce vzhůru.“ Můj hlas zaburácel tichem lesa jako výstřel.

Zároveň jsem se rychle blížil k svítící baterce, aby ji třeba vetřelec nevyplul. Najednou se přede mnou objevila typická česká rodinka, táta s brýlemi a začínající pleší, mírně obtloustlá maminka a dvě vystrašené děti kolem deseti let. Všichni stáli s rukama nad hlavou a maminka s dětmi začaly natahovat moldánky a posmrkávat. Kdybychom nebyli v dešti v hlubokém lese a vedle mrtvoly, snad bych se i rozesmál celé situaci, ale tady jsem musel zachovat dekorum.

Prvně jsem jim povolil, aby dali ruce dolů, a zeptal se muže, co tu dělají? On mi odpověděl třesoucím se hlasem, že děti nedaly pokoj a chtěly se mermomocí podívat na mrtvolu a oni jim to nedokázali odepřít. Všichni čtyři byli na kůži promočení, klepali se zimou, ale přesto se vláčeli temným lesem, aby vyhověli nesmyslnému přání dětí. Také jsem měl doma už miminko, ale snad nikdy nebudu takový rodič jako tito dva.

Samozřejmě jsem se zeptal, odkud jdou, a požádal je o občanky. Ty s sebou samozřejmě neměli. Až nyní rodičům začala docházet nesmyslnost jejich podniku. Nakonec jsem je poslal do jejich nedaleké chaty, aby si mohli rychle udělat horký čaj a převléci se do suchého oblečení.

Rodinka zmizela ve tmě a já se pořád ještě smál „pod vousy“, když jsem z druhé strany uviděl hned tři světla najednou. Z této strany byl les hustý, plný vysokého kapradí a náletových křovin. Zato v hrobovém tichu se neslo každé slovo nezvykle daleko a já slyšel jen samé chlapské nadávky, které snad ani není potřeba popisovat.

Já už stál s reflektorem připraveným udělat z temné noci světlý den. Najednou se z lesa vyhrnuli tři chlapi dokonce s jízdním kolem, kterým si svítili na cestu. Když se rozzářil můj reflektor, chlapi ztuhli a ten s kolem si v úleku dokonce sedl na zem do mokré trávy.

Když jsem do ticha lesa křikl „Co tu děláte? Les je uzavřený“, tak ti dva začali něco opile blekotat a třetí se ztěžka sbíral ze země. Když zjistili, že jsou na lesní cestě, rychle se otočili a schlíple kráčeli k městu. Tak to jsem si myslel, že bude konec, ale on to byl teprve začátek. Do půlnoci jsem zaznamenal ještě nejméně deset pokusů, podívat se na mrtvolu.

Nejsměšnější byly důvody a výmluvy nočních návštěvníků. Od toho, že by mohli mrtvého poznat a identifikovat, až po „bobříka odvahy“. Když už jsem si byl skoro jistý, že už nikdo nepřijde, objevily se na cestě dvě baterky a za nimi skupinka mladých tak do dvaceti let. Čtyři děvčata a dva kluci. Když jsem na ně pustil svůj reflektor, ozval se takový řev a křik, že jsem si myslel, že snad vzbudí i toho dávno mrtvého.

Všichni šli ze svatby kamaráda a cestu si samozřejmě vytrucovaly dívky. Ale po setkání s mým reflektorem uprostřed temného lesa se situace trochu změnila. Jedna z dívek omdlela,

z části úlekem a asi z větší části i vypitým alkoholem. Tu jsme položili opatrně na zadní sedadla mého auta, kde se hned stočila do svého kabátu a tvrdě usnula. Další dvě se držely svých kamarádů jako klíšťata a jen jedna z nich tam stála jako solný sloup a pořád opakovala, že už neudělá ani jediný krok. Tak tu jsem posadil vedle sebe do auta. Zbývající dva páry se odpotácely do tmy s tím, že pro děvčata někoho pošlou.

Minuty se sčítaly v hodiny a dívka vedle mne mi šeptala, že je jí hrozná zima. Nakonec si mi lehla do klína, já přes nás přetáhl deku a jen jsem cítil, jak hledá ve tmě mé rty, a potom mne začala líbat a říkat mi Mirečku. Jestli si mne s někým spletla, nebo věděla, že došlo k záměně dodnes nevím, ale oba jsme si tu strašidelnou noc zpříjemňovali, jak jsme jen dokázali nejlépe. Tehdy jsem poprvé, a potom ještě mnohokrát, ocenil vlastnictví auta, které bývalo posledním útočištěm milenců snad na celém světě.

Ráno už jsem čekal na své kolegy, kteří si ode mne převzali místo nálezů mrtvoly a začali svou práci. Já mezitím odjel do centra, kde jsem obě dívky vyložil a konečně si tu „svou“ mohl pořádně prohlédnout. Byla rozkošná a s největší pravděpodobností měla pravé opilecké okno a vše považovala za sen.

Pak jsem zaparkoval před oddělením a šel se převléknout. Až na místě mne můj škodolibý šéf „litoval“, že jsem musel v tom dešti a zimě stát celou noc u mrtvoly. A nakonec prohlásil: „Že vás nenapadlo, kolego, vzít si tam své auto, v tomto případě by to nevadilo.“ Zaculil se a odešel, aniž bych mu cokoli stačil odpovědět.

2/ ŠKOLA SMYKU

Zima byla, jak se patří. Mrzlo, jen praštělo a i v okolí Prahy byl takový pěti až deseticentimetrový poprašek sněhu. Jeden náš kolega, který odešel studovat do důstojnické školy MV, nám mladým básnil o tom, jaké v zimě bývají „žně“ dívek pro mladé svobodné a rozvedené kolegy jako jsem byl já.

Nábožně jsme mu naslouchali a on pokračovat tím, že mladí a především dívky chodí na zábavy po okolních vesnicích. Ale po půlnoci se jim nechce šlapat v mraze a sněhu bůhví kolik kilometrů domů, hlavně když mají něco upito.

No a tehdy přichází „naše chvíle“ jako taxikářů-zachránců, kteří chtějí za svezení jen pár polibků a pak se uvidí. My jsme valili oči a naše fantazie pracovala na sto dvacet procent. Když jsem v noci usínal, tak jsem si představoval, jak procházím tanečním sálem a určuji si pořadí dívek, které budu vozit ze zábavy.

Ale kolega odešel do školy a nastala zima. Já měl noční a dvě taneční zábavy ve svém obvodu. Do této chvíle bylo vše v pořádku, ale těsně před mojí sobotní noční jsme odvezli služebního moskviče na technickou prohlídku a drobné opravy a já byl bez služebního auta.

Ještě v pátek jsem volal do našich policejních oprav, ale marně. Jediné, co mi zbývalo, bylo moje soukromé auto. V té době stál litr benzínu neuvěřitelné 2,40 Kčs. Tak jsem vzal za padesátikorunu dvacet litrů a ještě jsem nechal dvě koruny pumpaři od cesty.

Po půlnoci jsem vyrazil ve své Škoda 100 S na objížďku. Jel jsem velmi pomalu, protože silnice byla samá zatáčka, lehce namrzlá a ještě s popraškem sněhu.

Tehdy jsme něco jako zimní pneumatiky neznali. Já měl na autě univerzální pneu OR-6 s poměrně hrubým vzorkem.

Hned na první zábavě jsem rovnal malou rvačku před sálem. Až když jsem zaharašil ocelovými pouty, tak útočník pochopil, že tady skončil, a odkráčel vrávoravě do tmy. Napadený odešel s oporou dvou kamarádů také vrávoravě na sál a na místě zůstala jen „příčina“ jejich rozepře, roztomilá blondýnka ne starší jak sedmnáct let.

Dívala se na mne jako na nějakého filmového hrdinu. Na sobě jsem měl krátký služební kožich, na nohou kanady, se kterými jsem měřil skoro 190 cm, což bylo na dobu před 45 lety docela dost. Jen jsem zakroutil hlavou a zeptal se dívenky, co na těch ožralech vidí.

Celá zčervenala jako růžička a špitla, že s tím prvním ji seznámil brácha, a ten druhý se okolo ní začal točit až dnes na zábavě bez jejího souhlasu, jinak je volná a znovu na mne upřela ta svá překrásná kukadla.

Já jsem se zakoktal a jediné, co jsem vypustil z úst, bylo, jak se dostane domů? Jen na mne smutně koukla a špitla, zda bych ji nesvezl, a ještě se zeptala, jestli může vzít někoho s sebou? Já jen přikývl a vlezl si do auta.

Před sál na plac, kde jsem zastavil, přišlo sedm lidí. Já jen vyvalil oči, jak se všichni svlékli z kabátů a bund. Na zadní sedadla si sedli tři kluci a vzali si na klín tři dívky i s kabáty. Vedle mne si sedla organizátorka jízdy a obložila se zbylými kabáty kamarádů.

Já jsem opatrně vyjel a cítil jsem, jak škodovečka div nedrhne podlahou o silnici. Když jsme vyjeli z obce do několika kilometrů serpentýn a kluzké vozovky, začal na mne volat jeden z napitých

hochů ze zadního sedadla, abych děvčatům předvedl „školu smyku“, kterou se učí určitě všichni policisté.

Já jsem marně vzpomínal, zda jsem nechyběl, když se něco podobného učilo, a v tom se vedle mne objevila ruka a kluk mi cukl volantem.

V tu chvíli se přetížené auto dostalo do smyku a všichni v autě se začali pod vlivem vypitého alkoholu smát jako na horské dráze. Jen já jsem jen tak tak smyk vyrovnal a dostal se do dalšího.

Zalitý „smrtným“ potem jsem vyrovnával jeden smyk za druhým na zledovatělé silnici v desítkách zatáček na trase několika kilometrů, nežli se mi podařilo auto ustálit ve správné stopě za huronského smíchu a řevu všech zúčastněných. Marně jsem vzpomínal, zda jsem do té doby ve svém životě zažil něco srovnatelného s touto několikaminutovou hrůzou.

Když jsem přijel do městečka, všichni se vyhrnuli z mého auta a chválili mne za provedenou „ukázkou“ mého umění smyku. Jen jsem si všiml, že tři dívky, co seděly vzadu na klínech hochů, měly najednou rozepnuté halenky a svetry, jak jim při adrenalinové jízdě bloudily chlapecké ruce po těle, aby využili toho, že se dívky nemohly ani pohnout a doteky klučičích rukou musely snést. Ale na první pohled bylo vidět, že jim to až tak moc nevadilo. V té době byla na svém vrcholu móda „nahore bez.“ Já byl v takovém stavu, že jsem ani nedokázal odpovědět na pozdrav, a jen jsem se díval s údivem, co vše dokázaly v té tlačenci chlapecké ruce rozepnout, aby se dostaly na vytoužená místa, pak jsem jel na parkoviště u služebny. Tam jsem s údivem obešel neporušené auto a klopýtal dovnitř.

Chvíli mi trvalo, nežli jsem chvějící se rukou odemkl dveře, ale zamknout už jsem nedokázal. Tak roztrášený jsem do té doby byl snad jen u rozvodového soudu.

Uvnitř jsem si sedl u kamen a i přes teplo, které z nich sálalo, jsem se klepal po celém těle. Jediné, co mi létalo myslí, byla zpráva

z černé kroniky, jak policista zabil či zranil sedm mladých lidí a sám při tom, co? Snad byla sedmička mé šťastné číslo, a já se v této zvláštní chvíli zapřísahal, že ode dneška nikdy nepovezu více jak jednoho člověka ze zábavy a vždy pojedu krokem.

Když jsem se trochu uklidnil, vzal jsem si hrnek se studenou kávou a konečně se napil. V tom jsem slyšel ode dveří: „Mně bys jednu neudělal?“ Ve stínu tam stála ona krásná dívenka skoro jako duch. Zapnul jsem vařič a musel jsem si na ni sáhnout, jestli je živá, a není to duch. Sundala si ze sebe kožíšek, a jako by se vyloupl oříšek. Spadla slupka a přede mnou stálo tak krásné stvoření, že jsem snad i zapomněl, že jsem se před chvílí znovu narodil.

Od mládí jsem rád maloval, dokonce jsem chodil do kurzů vedených akademickým malířem a od té doby jsem obdivoval souměrné postavy, a tu mi nyní předvedla. Láhev Coca Coly by se vedle ní musela stydět, jak krásně měla vykroužený pas a boky, jen mi bylo divné, že tak mladá dívka má podprsenku, a ještě tak divně špičatou, jaké se nosily v šedesátých letech.

Když mi sama sundala sako a kravatu, už mne dále pobízet nemusela. Zase se se mnou roztočil celý svět a už jsme byli na gauči. Když jsem marně hledal na jejích zádech podprsenku, sklouzla jí z ramenou blůzička dolů a já ztuhl jako Lotova žena. Kdysi v ČKD jsem absolvoval týdenní soustružnický výcvik a nyní jsem měl před sebou přírodou dokonale „vysoustružené“ kužely dvou dívčích ňader až do dokonalé špičky. Jako „hornák“ jsem si připadal jako v ráji. Nic podobného jsem nikdy předtím a ani potom ve svém životě neviděl, natož se toho mohl dotknout. Snad až po mnoha letech v záplavě ňader na internetu jsem sem tam někdy zahlédl něco podobného.

Kdyby se sama do pokračování dalšího děje nevložila, tak by se snad ani milování nedočkala, tak jsem byl těmi jejími „kužely“ uchvácen. No, a aby noc plná šoků a překvapení jen tak neskončila, šeptala mi dívka od dveří, když odcházela: „Celou dobu bylo otevřeno, tak se zamkni aspoň teď.“

Až nyní jsem si uvědomil, že se mi nepodařilo při příchodu zamknout, proto se dívka vlastně dostala dovnitř, a ani potom mne nenapadlo, abych šel zamknout.

Byla to šťastná noc a mně se už nemohlo nic jiného stát, když jsem ve zdraví přežil „ukázkou školy smyku“ a milování na nezamčené služebně VB.

3/ MŮŽE MANŽEL ZNÁSILNIT MANŽELKU?

Venku se „čerti ženili.“ Vítr cloumal okny a bušily do nich kapky deště namíchané s ledovými kroupami. Hrozná počasí. Ale na služebně bylo příjemné teplíčko a já si v duchu říkal, abych nemusel do té sloty, raději nějaký složitý případ na místě.

No a do hodiny se ozval zvonek u vstupních dveří. Až mne to trochu polekalo. Otevřel jsem dveře a v tom dešti a v té slotě stála krásná žena s nešťastným výrazem v tváři jako Madona před ukřížovaným Kristem.

Rychle jsem ji pustil dovnitř a tiše jsem čekal, až si sundá promočený kabát a svetr. Oboje jsem jí hodil na opěradla židlí vedle kamen, aby aspoň trochu proschly. Pak jsem se podíval ve světle pořádně na mladou ženu a byl jsem uchvácený. I zbytek jejího oblečení byl promočený a zprůsvitněl, a tak těšně přilnul k jejímu tělu, že vypadala, jako by byla nahá.

Já jsem sloužil třetím rokem a teprve jsem nabíral životní zkušenosti v práci i v soukromí. S největším úsilím jsem odtrhl oči od jejích překrásně vytvarovaných ňader a podíval se do jejích tmavých očí a nebylo to o nic lepší. Byla to nevídaná krasavice s nádechem jižních krásek italského typu.

Nechal jsem ji pár minut vydechnout a mezitím jsem na stůl postavil dvě vonící kávy a nabídl jí cigaretu, kterou jemně odmítla. Pak začala omluvou, že v tomto počasí jde skoro čtyři kilometry pěšky, ale z K.... jí k nám už žádný autobus nejede. Když jsem si představil nejméně hodinovou cestu v tomhle počasí, jen jsem se oklepal a bylo mi jí upřímně líto.